

Isabel-Clara Simó és guardonada amb el XIII Premi Jaume Fuster, que concedeix l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana per votació dels seus membres

'La Canigona', feliç

Lluís Lloret
BARCELONA

El tretzè Premi Jaume Fuster, que concedeix l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC) per votació dels seus socis, ha estat per a Isabel-Clara Simó, una autora prolífica i una dona combativa en fronts com ara la llengua, la justícia, el feminisme, el país... "És un guardó que t'escalfa el cor", va dir.

Ahir, a la seu de l'Ateneu de Barcelona, va tenir lloc l'acte senzill de lliurament del guardó. El president de l'AELC, Guillem-Jordi Graells, va donar un diploma i una ploma Montblanc a Simó, encara emocionada després d'escoltar la glossa de la seva vida i obra que va escriure i llegir Margarida Aritzeta.

Entre el 1972 i el 1983 Isabel-Clara Simó (Alcoi, 1943) va dirigir la revista *Canigó* i es va guanyar el simpàtic apel·latiu de *La Canigona*, com van recordar ahir Aritzeta i Graells.

"Isabel-Clara ha rebut ja molts premis honorí-

Isabel-Clara Simó, davant el retrat d'Anna Murià, minuts abans de rebre el XIII Premi Jaume Fuster ■ ORIOL DURAN

fics, a banda de literaris, per part d'institucions, però ara som els companys els que li atorguem un reconeixement merescut, i això té molt de valor", va comentar Aritzeta. "Sempre ha exercit un periodisme compromès i combatiu, sovint políticament in-

correcte, i això paga un preu", va afegir.

"Em sento molt culpable perquè no he votat mai aquest premi! Si ho hagués sabut, m'hauria votat a mi mateixa, òbviament", va ironitzar Simó amb la simpatia, l'energia i la intel·ligència que la caracteritzen.

"Hi ha escriptors que orienten la mirada cap enfora i d'altres, cap endins; els bons escriptors segurament fan servir totes dues. Jo sóc més de mirar cap enfora", va comentar l'autora, que des que va debutar el 1979 amb els contes *És quan miro que hi veig clar*,

ha publicat 22 novel·les, onze llibres de relats, dos de poesia, set d'infantil i juvenil, sis assajos, tres obres de teatre i guions de ràdio i televisió, a més de milers d'articles (molts en aquest diari) i d'haver fet tasques a l'administració, a la universitat i en política.

Tot plegat li ha valgut vint premis, des del Sant Jordi fins al Joanot Martorell, passant pel de la Crítica dels Escriptors Valencians (quatre cops), la Creu de Sant Jordi i la Medalla d'Or d'Alcoi, als quals ara s'afegeix aquest.

Malalta d'escriure

"Si no puc escriure em sento malament; com deia Pla, escriure és una malaltia", va comentar, abans de valorar l'ofici literari que s'agafa fent periodisme. Quant a la independència, diu que "estem en el bon camí", i pel que fa a la polèmica del LAPAO: "Ara resulta que Jesús Moncada no va escriure en català... És per riure o per tenir compassió."

"No em ve de gust morir-me, però com que no sóc creient, quan passi serà com adormir-me. Si pensés que m'han de jutjar..., llavors sí que em faria por morir!" Segur que han de passar molts anys, nous llibres i combats ideològics abans que Isabel-Clara Simó s'adormi. ■